

Automobielbedrijf Koot 50 jaar

Door **HENK VAN HEES**

Het is dit jaar 50 jaar geleden dat Kees Koot het garagebedrijf op Laarderweg 70 overnam. Een speciale reden om eens extra aandacht te besteden aan dit Eemnesser bedrijf. Het volgende artikel is tot stand gekomen na een interview met Leidje Koot-van den Hoven, de vrouw van Kees en hun zoon Rob. Naast het levensverhaal van Kees komt ook de historie van het bedrijf aan de orde.

Kees (Cornelis Johannes Koot) is geboren op 12 september 1928 te Maarssen als zoon van Cornelis Sebastiaan Koot (1901-1967) en Maria Johanna Oostveen. Zijn vader kwam uit een Utrechtse tuindersfamilie. Op een gegeven moment wilde hij voor zichzelf beginnen en zo kwam hij als tuinder terecht op de grens van Baarn en Eemnes op Amsterdamsestraatweg 61, daar waar het verwarmingsbedrijf van Jan Koot was. Het gezin heeft zich daar op 27 december 1934 gevestigd vanuit Maarssen.

Kees is als kind van drie jaar heel erg ziek geweest; hij had een longontsteking opgelopen en was bijna opgegeven. Na twee maanden in het ziekenhuis te hebben gelegen, kwam hij er uiteindelijk bovenop. Maar hij bleef heel kwetsbaar en was lange tijd vaak ziek. Vader Koot had in de dertiger jaren al een vrachtwagen voor zijn bedrijf. Als het gezin op bezoek ging bij de familie in Utrecht, dan ging dat met de vrachtwagen. Alle kinderen mochten op de achterbak behalve Kees; omdat hij zo ziekelijk was, moest hij voorin en dat vond hij echt verschrikkelijk. Maar misschien is toen toch zijn belangstelling voor auto's geboren! Tijdens de Tweede Wereldoorlog kon Kees op een gegeven moment niet meer naar school. Het was 1942 en Kees moest van zijn vader thuis in de tuinderij komen werken maar dat wroeten in de grond vond hij eigenlijk maar niks. 's Avonds mocht hij met zijn zus Cor naar de Handelsavondschool.

Foto ca. 1928 toen op de plaats van de garage nog de concertzaal van muziekvereniging 'de Eendracht' was. Op voorgrond Sientje Mol.

Na een jaar, in 1943, zei hij tegen zijn vader: “Ik wil iets met auto’s doen!” Toen is zijn vader op de fiets gestapt en naar Rebel gereden, die een kleine garage had op de hoek van de Van Heemstralaan in Baarn. Daar mocht hij komen werken. Weer een jaar later, in 1944, ging hij naar de Ambachtsschool in Amersfoort. Dat was van korte duur want met de hongerwinter gingen alle scholen dicht. Toen ging Kees opnieuw werken bij Rebel. Na de bevrijding in 1945 keerde hij terug naar de Ambachtsschool, die hij in 1947 afrondde.

Inmiddels was Kees voor de militaire keuring verschenen maar daar hadden ze hem te licht bevonden. Daarom ging hij eerst vier maanden werken bij Lettenmeijer in Baarn en vervolgens tot juni 1949 bij De Zoete aan de Stadhouderslaan. Hij werd toen opnieuw gekeurd voor de militaire dienst, had deze keer genoeg gewicht en moest daarom alsnog onder dienst. Hij deed zijn plicht in de Kromhoutkazerne in Utrecht en was daar na zo’n jaar, in 1950, weer mee klaar.

Op de dag dat hij met zijn plunjezak op zijn fietsje bij het station vandaan kwam, ontmoette hij Wim van IJken op straat. Wim had sinds 1941 een garagebedrijf op Laarderweg 70 in Eemnes, in de zaal van de vroegere muziekvereniging "De Eendracht". Wim zat dringend om personeel verlegen en vroeg of Kees bij hem kwam werken. De volgende dag ging Kees aan de slag. Naast het werk leerde hij door in de avonduren (o.a. PBNA). Hij volgde ook lessen in Hilversum en behaalde in 1955 zijn patroonsdiploma.

Inmiddels had hij in 1951 Leidje van den Hoven uit Hooglanderveen leren kennen. Het klikte goed tussen die twee en Kees ging toekomstplannen maken. Eerst kwam hij met een plan om naar Zuid-Afrika te emigreren maar dat wilde Leidje niet. Toen schreef hij via Ford Amsterdam in op een stuk grond in Emmeloord om daar een garagebedrijf te beginnen. Zijn baas Wim van IJken zag het helemaal niet zitten als Kees weg zou gaan. Daarom bood hij hem aan de zaak met z'n tweeën te runnen. Dat zag Kees weer helemaal niet zitten. Toen deed Wim het aanbod om de zaak over te nemen. Dat was gauw beklonken! Op 18 juni 1956 nam Kees het roer over. Wim van IJken bleef voor hem werken.

Familie Koot. Het gezin waaruit Kees afkomstig is.

Achter v.l.n.r.: Kees, Cor, Bert, Bas, Joop en Riet. Voor: Jan, moeder met Marianneke op school, Frans en vader (foto 1950).

Garage Koot in de vijftiger jaren met het oude huis Laarderweg 70. Voor de garagedeuren de vrachtwagen van het meelbedrijf van Gerard van Klooster.

Kees vond het leuk om eigen baas te zijn. Hij heeft wel eens gezegd: “Als ik het van tevoren had geweten wat dit allemaal met zich meebracht, had ik een ander beroep gekozen”. Het was echt dag en nacht ploeteren, zeker de eerste jaren. Maar hij genoot er ook echt van om iets op te bouwen.

Er werd in die tijd nog voornamelijk gerepareerd en dan ging het meestal om vrachtwagens want luxe wagens had je in die tijd nog niet zo veel. Vooral die vrachtwagens van Mercurius, die voor Van IJken reden, leverden veel problemen op. Ze startten 's morgens vroeg om vier uur. Als ze het dan niet deden, werd Kees uit zijn bed gehaald om de boel te repareren. Naast de reparaties was er de verhuur van twee auto's. Ook was er een taxibedrijf. Als mensen ergens naar toe moesten, reed Kees ze even gauw tussen het werk door. Elke zondagochtend reed hij een aantal mensen naar en van de kerk. Ook de benzinepomp gaf nog wat verdienste. Autohandel was er in feite nog niet. Werk aan luxe wagens (personenauto's) was er nog heel weinig. Cor Roothart, onlangs overleden, was één van de oudste klanten. Ze had een melkwijk; eerst deed ze die met een bakfiets; ze had toen al een klein Morrisje. Later deed ze haar wijk met een bestelauto. Ook Dr. Smit was één van de klanten van het eerste uur.

In die beginperiode werkte Kees met twee man personeel: Wim van IJken, zijn
HKE-152

Kees Koot en Leidje v.d. Hoven met hun kinderen. V.l.n.r. Helma, Walter, Sandra en Rob.

1 November '57
 Dr. K.R.D. Smit
 Alhier

1-10	14 liter benzine	f	6,62
5-10	23 " "	-	10,85
10-10	29 " "	-	13,60
14-10	32 " "	-	14,50
22-10	35 " "	-	16,40
28-10	20 " "	-	9,94
30-10	20 " "	-	12,95
			12,95
			12,95

Saldo 194,15
 Volkman 1-1-58 B

Eén van de oudste rekeningen voor één van de oudste klanten: Eemnesser huisarts K.R.D. Smit.

vroegere baas en Bart Tak. Wim van IJken is al gauw naar Friesland vertrokken.

Omdat het tussen Kees en Leidje zo goed klikte, kregen ze in die tijd trouwplannen. Ze wilden gaan wonen in het huis Laarderweg 70, dat bij de garage stond. Daar woonden toen Ries Horst en zijn vrouw Doortje Tolboom met drie kleine kinderen. Iedere maandagmiddag kwam Leidje op de fiets uit Hooglanderveen om Doortje te helpen met de was. Ries werkte in Baarn en toen Leidje en Kees een nieuw huis toegewezen kregen in Baarn, stelden ze aan de familie Horst een woningruil voor. Dat had wel enige voeten in de aarde maar uiteindelijk ging het toch door. Kees en Leidje zijn toen getrouwd op 26 oktober 1957. Buurtbewoners herinneren zich nog hoe het huis versierd was met o.a. een kinderwagen op het dak. Drie verschillende groepen van vrienden en kennissen hadden zich niet onbetuigd gelaten. Kees zat altijd overal op en in en deed graag mee aan allerlei geintjes. En toen namen ze hem te pakken. De kinderen lieten niet lang op zich wachten: Helma in 1958, Rob in 1959, Sandra in 1964 en Walter in 1965.

Kees had dan wel in 1956 het bedrijf overgenomen van Wim van IJken, het pand en de grond waren nog steeds eigendom van Goos Hagen. Bij de overname in 1956 had Goos nog geen zin om de boel aan Kees te verkopen. Dat was voor Kees aanleiding om te

Automobilbedrijf Koot ca. 1960. Rechts naast het woonhuis Laarderweg 70 de dubbele woning die gesloopt is in 1986. Daarnaast de fietswinkel van Siem Nagel.

gaan kijken naar een andere locatie in Eemnes. Dat was niet verder nodig toen Goos Hagen in 1958 uiteindelijk toch wilde verkopen. Overigens heeft Kees altijd veel steun ondervonden van Goos. Na de aankoop begon Kees plannen te maken voor een nieuwe garage. Hij wilde het oude pand en het woonhuis laten slopen en op dezelfde plek een nieuw pand bouwen. Zijn vader zei: “Jongen, je zult spijkers moeten strooien, want je gaat hier helemaal kapot aan!”

Toch werden de plannen doorgezet; de oude panden gingen tegen de vlakte. Er kwam tijdelijk een bouwkeet maar daar kon niet al het werk in verricht worden. Een half jaar lang werd veel werk gewoon op straat gedaan. Eggenkamp bouwde de nieuwe garage annex woonhuis. Het nieuwe pand werd op 1 december 1962 in gebruik genomen door burgemeester Van Niekerk. Er zat ook een klein kantoorje bij.

In de nieuwe garage werd al gauw met vier man personeel gewerkt. Het nieuwe bedrijf leek goed te draaien tot Kees in 1964 een ongeluk kreeg. Zonder uit te kijken stak hij voor zijn garage de straat over waarna hij werd aangereden door een auto. Zijn been was verbrijzeld en het heeft zeker een jaar geduurd voordat

hij weer kon werken. In die tijd begon Kees er over te denken om ook auto's te gaan verkopen. Ten tijde van zijn ongeluk waren er al onderhandelingen met Simca. Toen er 8 maanden na de aanrijding een plaat uit zijn been verwijderd moest worden omdat het ging ontsteken, zei hij tegen Dr. IJkelenstam in St.-Jan: "Ik moet meteen weer naar huis want ik heb vanmiddag een bespreking i.v.m. mijn dealerschap". En hij mocht gaan al verging hij wel van de pijn tijdens het gesprek. Maar hij werd Simca-dealer!

Kees was een echte sleutelaar; ook toen hij al baas was, lag hij steeds onder de auto's. Als er een klant kwam om een auto te kopen, ging hij gauw even zijn handen wassen en dan kon er verkocht worden. Het Simca-dealerschap verliep goed. Leidje: "Vanaf die tijd zijn we echt omhoog geklommen".

Achter de garage lag de tuinderij van Jan Hagen, die naast de garage op Laarderweg 72 woonde. Toen Jan ziek werd en niet meer kon tuinieren, hebben we de tuinderij gekocht, die achter de huizen langs de Laarderweg doorliep tot de Veldweg. Dat werd parkeerterrein. Later na de dood van Jan Hagen, in 1967, kochten we het stuk van de tuin achter de garage. Daar heeft Tijs Blom toen een stuk aan de bestaande garage gebouwd.

Geleidelijk aan kwam er ook meer personeel. In die tijd kwam de eerste administratieve kracht. Dat was Era van Klooster. Ze kwam zo van school af bij de garage werken. Na enige tijd werd ze ziek en in 1968 is ze op 18-jarige leeftijd overleden. Daarna kwamen o.a. Bep Nagel en Henny Kuijer. Toen kwam Lien van 't Klooster met een prachtige staat van dienst van 26 jaar.

"In 1983 zijn we Peugeot-dealer geworden. Rond 1986 kreeg Kees darmkanker. In dat jaar kwam Rob in de zaak; hij had tot dat moment in Amsterdam gewerkt na zijn opleiding MTS-autotechniek. In die tijd werd er ook gekeken naar de mogelijkheden van uitbreiding want er was veel te weinig ruimte. Tot dan werden nieuwe auto's vanuit de werkplaats verkocht. Mensen kwamen via een deurtje achter in de garage binnen. Daar kwam je via de Veldweg. Dat gaf nog wel eens moeilijke situaties: eens stond er een nieuwe auto precies voor de grote brug. Ze waren een Ford Transit van de gemeente aan het repareren op de brug. Die auto moest gestart worden. Eén van onze monteurs startte hem door het raampje heen. Stond die auto toch in de versnelling, sloeg meteen aan en dook hopperdepop zo naar beneden, volledig in de zijkant van een gloednieuwe Simca 1307. De mensen die deze nieuwe auto gekocht hadden, kwamen kort daarna glunderend door het achterdeurtje binnen om hun aankoop te halen. Dat werd een grote teleurstelling! Ook stonden er vaak 5 à 6 nieuwe auto's voor de verkoop buiten achter de garage. Ze stonden daar in weer en wind, zelfs in de sneeuw. Als ze dan verkocht waren in het kantoortje, moest de juiste kleur nog

gekozen worden. Daarvoor trok Kees dan met zijn arm de sneeuw weg van de motorkap”.

De tijd was rijp voor een showroom. Om een goede te bouwen liet men de woningen Laarderweg 66 en 68 slopen (Bernard Karssen en Ouwens). De gemeente vond dit alleen goed als er grond voor twee nieuwe huizen beschikbaar gesteld werd. Dat werd een stukje van het parkeerterrein, grenzend aan de Veldweg, waar de panden 46 en 48 gebouwd werden.

In 1987 kon de nieuwe showroom gebouwd worden. Op de plaats van het kantoor kwam een winkeltje (shoppie) en daarachter werd een nieuw kantoor gerealiseerd.

Ondertussen werd er gezocht naar oplossingen voor het benzinestation en het schadebedrijf.

De benzinepomp

Al in de tijd van Wim van IJken stond er één pomp. Die nam Kees in 1956 over. Na een korte periode met twee pompen werden het er uiteindelijk drie. Dat bleef ook zo na de nieuwbouw in 1962. Rob: “Op zondag was de benzine-

Vernieuwde garage Koot (ca. 1962).

Bij het nieuwe bedrijf ca. 1962 Leidje met Rob, Kees en dochter Helma.

*De eerste nieuwe vrachtwagen wordt afgeleverd aan Gerrit Eek (ca. 1964).
V.l.n.r. Kees met zoon Rob, Nico Wolters en Gerrit Eek.*

pomp altijd gesloten. Er hing ook een bordje met ‘gesloten’ op. Maar toch waren mensen brutaal: als ze je binnen zagen zitten, dachten ze: o, ze helpen me wel even. Onze huiskamer was namelijk goed zichtbaar voor de klanten. Dus dan gingen we meestal ook maar. Soms hadden we echt geen zin en als er dan een klant aan kwam, die ons niet gezien had, doken we als één beweging plat op de grond.

Toen ik in de zaak kwam, liet ik meteen weten dat ik nooit in de bijbehorende woning wilde gaan wonen omdat die pomp voor de deur stond. Van ‘s morgens vroeg tot ‘s avonds 20.00 uur was die pomp open en dan kon je niks, niet weggaan, zelfs niet op je gemak eten. Als ma Koot vroeger het eten op tafel zette, dan moest je meteen aanvallen! Want als de pompbel ging, dan moest er één naar buiten en die kwam het eerste half uur niet meer terug; gegarandeerd dat je eten dan koud was!”

Het schadebedrijf

Rob: “Al tijdenlang hadden we een schadebedrijf aan de Nieuweweg achter

Leentje Venema-Blom. Daar herstelde Teus Roodhart in zijn eentje de schades. Dat gaf de nodige herrie en stank en daar hadden de burens al vaak over geklaagd. Al langer liep het plan om een nieuw schadebedrijf te starten op de Bramenberg. Toen werd het idee geboren om tegelijkertijd het pompstation te verplaatsen.

In 1987 begonnen we met de voorbereidingen. Alles wat daarbij mis kon gaan, ging mis: de bouwkosten liepen uit de hand omdat de WIR-premie niet doorging en er opeens extra eisen kwamen voor olie/vetafscheiden en vloeistofdichte vloeren.” Volgens Kees en Leidje was er maar één manier om alles rond te krijgen en dat was dat zij in het nieuwe pompstation en de shop zouden gaan meedraaien. Uiteindelijk kon de vestiging aan de Bramenberg in 1988 worden geopend.

Rob: “Er was ons verteld dat we na 3 à 4 jaar op een jaarproductie van 2½ miljoen liter benzine zouden kunnen zitten. Het nieuwe pompstation werd eind mei 1988 geopend en aan het eind van datzelfde jaar hadden we al 2½ miljoen liter verkocht. Het pompstation was vanaf de eerste dag een schot in de roos.” In die tijd is Walter, de jongste zoon, in het bedrijf gekomen. Er moest iemand komen om met Marcel Gerbrands de zaken te regelen voor het pompstation en dat werd Walter. Kees is toen nog hoogstpersoonlijk naar het ministerie van Defensie in Den Haag gegaan om zijn zoon eerder uit dienst te krijgen. Het succes van de Bramenberg betekende voor Kees en Leidje dat de tijd was gekomen om zich terug te trekken. In 1991 verhuisden ze naar het Torenzicht en toen kwam Rob met zijn gezin bij de garage wonen. Kees bleef nog wel in voor hand en spandiensten.

Leidje

Leidje heeft altijd een rol gespeeld op de achtergrond. “Ik zei altijd dat ik de Haarlemmer olie was: ik schreef de rekeningen, haalde onderdelen b.v. in Rotterdam en hielp aan de benzinepomp. Zo gauw ik hier kwam, was het raak: we waren net getrouwd, ik had nog nooit een benzinepomp bediend. Mijn Kees moest weg en riep: “Hou jij die pomp even in de gaten!” En daar kwam Kees van Wegen aan met zijn sigaar in de mond! Ik haalde zulke vreemde capriolen uit met die slang dat ik Kees bijna onder spoot.

Soms raakte ik in een lastig parket zoals die keer dat ik met Kees in het kantoor zat. Rob was een kleuter en speelde naast me op de grond. Toen zagen we een heel lastige klant aankomen. Kees zei: “Ik ben er even niet!” en ging gauw de kamer in. De klant kwam binnen en vroeg naar Kees. Ik zei dat mijn man er niet was. Prompt kwam toen het koppie van Rob boven de tafel uit; hij zei: “Pappa is net de kamer ingegaan”. Je begrijpt wel met wat voor kop ik daar

toen zat". Aan het eind van zijn leven heeft Kees zijn levensloop geschreven. Zijn laatste zin was: zonder Leidje had ik het niet gered.

De laatste jaren.

Rob: "Al gauw bleek dat het benzinstation aan de Bramenberg veel te weinig capaciteit had. Op een gegeven moment werd er 5 miljoen liter per jaar gedraaid. Er was toen ook al een extra wasstraat gebouwd en de shop werd veel te klein. Van de gemeente konden we een strook grond en het weggetje aan de noordzijde van het pompstation kopen. Het hele station is toen gesloopt en in 1997 was een nieuw station klaar. We bleven voortdurend op zoek naar ruimte. Zo hebben we één jaar in Blaricum gezeten, in het pand van Ruud Keijer en daarna konden we een pand in Baarn huren op het industrieterrein bij Nijhof. Daar startten we een werkplaats.

Inmiddels waren we voor Peugeot dealer in Baarn geworden en agent onder Hilversum. Toen bij de nieuwe wetgeving het verschil tussen agent en dealer werd opgeheven, zijn we hoofddealer geworden. We kunnen nu in heel Europa een Peugeot-dealerschap beginnen.

Op een gegeven moment liet de gemeente Eemnes weten dat men graag wilde dat we het garagebedrijf aan de Laarderweg van de hand zouden doen. In ruil daarvoor zouden we een mooie andere plek aangeboden krijgen. Alles wat de gemeente voorstelde, was echter minder goed dan de Laarderweg dus dat werd niks. Uiteindelijk konden we grond in Eembrugge kopen, vlakbij de A1, nog net op het grondgebied van Eemnes. Daar werd de Blue Box gebouwd, een blauw pand met een oppervlak van 1500 m². Dit is nu de plaats voor de verkoop van nieuwe en gebruikte auto's, verhuur, schaderegeling en onderhoud. Er kan goed geparkeerd worden op het terrein van 7500 m². Het pand is geopend op 7 juli 2006.

De garage aan de Laarderweg blijft gehandhaafd. Daar worden alleen nog gebruikte auto's verkocht en er wordt onderhoudswerk verricht. Het bedrijf op het industrieterrein in Baarn is nu overbodig geworden en inmiddels gesloten."

Had het bedrijf in 1956 twee man personeel, inmiddels zijn dat er 40 à 45. In de garage aan de Laarderweg in Eemnes werken 7 mensen: 5 monteurs, een receptionist en een verkoper. Bij het tankstation aan de Bramenberg werken 6 vaste krachten en een aantal part-timers. De rest werkt in Eembrugge.

Kees hield ook wel van een dolletje met zijn personeel. Vroeger stond er een badkuip achter in de werkplaats; daarin werden de binnenbanden geperst. Op vrijdagmiddag was het vaak stoeien en dan werd er geregeld één van het perso-

Automobilbedrijf Koot viert dubbel feest

BAARN - Automobilbedrijf Koot B.V. vierde vrijdag dubbel feest. Niet alleen bestaat het autobedrijf uit Eemnes vijftig jaar, maar ook werd op die dag een gloednieuw pand geopend aan de Eemweg in Baarn oftewel Automobilbedrijf Koot

Baarn. Het prachtige blauwe pand werd officieel geopend in aanwezigheid van een groot aantal genodigden. De moeder van de beide eigenaren Walter en Rob Koot van het familiebedrijf knipte met succes het lint door. De broers Koot kregen

een foto aangeboden, een grote klok van het garagepersoneel en als klap op de vuurpijl voor alle medewerkers een reisje naar de Peugeotfabriek in Frankrijk, dat cadeau werd gedaan door de directeur verkoop van Peugeot. Automobilbedrijf Koot is het Peugeot aanspreekpunt op de grens van Gooi en Eemland, vijftig jaar geleden gestart en nog steeds werkend volgens de slogan 'Wij zijn pas tevreden, als u dat bent!' Op de nieuwe locatie in Baarn wordt een compleet pakket voor de auto aangeboden. Naast de showroom heeft Koot aan de Eemweg een werkplaats die is voorzien van de nieuwste snuffjes. Ook hier zullen vertrouwde gezichten de klanten te woord staan. (Foto: Bob Awick)

Veerman Makelaars feliciteert buurman

Automobilbedrijf Koot Eemnes

met het vijftigjarig jubileum en tevens met de nieuwe vestiging Koot Baarn.

www.veermanmakelaars.nl

De tegenwoordige eigenaren van Automobilbedrijf Koot, de broers Walter (links) en Rob Koot (rechts) op 7 juli 2006.

neel in de badkuip gedonderd. Een markante figuur onder het personeel was Frans Hilhorst (de Post). Soms verscheen hij op z'n witte klompjes, in een witte doktersjas met een stethoscoop om zijn nek en als er dan een klant binnenkwam, begon hij in de trant van: "Oh, mevrouwetje, wat mankeert eraan?"

In de werkplaats stond een oliedrum en daar ging allerlei troep in. Frans stampde dat met zijn grote klompen altijd aan. Op een dag had Kees de drum vol met water gedaan en er nog wat rommel bovenop gegooid. Toen Frans dit keer de zaak wilde aanstampen, kwam hij in het water terecht! Kees hield van dit soort dingen. Dat vond hij prachtig".

Geen wonder dat de familie na het overlijden van Kees op 30 augustus 2005 de volgende typering publiceerde:

*Kees hield van het leven
Ondeugd zijn grootste deugd
Zijn levenslust eindeloos*

Die levenslust heeft hem in staat gesteld om met hulp van de zijnen een prachtig bedrijf op te bouwen. De Historische Kring Eemnes feliciteert Automobielenbedrijf Koot met het 50-jarig jubileum en hoopt dat deze onderneming nog vele jaren het bedrijfsleven in Eemnes gestalte mag geven!

Als samensteller van dit artikel bedank ik Leidje Koot-van den Hoven en Rob Koot voor de sympathieke samenwerking.

